

[Ministeren for kulturelle anliggender]

Om idræt har vi ingen lovgivning, men en tradition, som på sin vis er et lige så stærkt retsgrundlag. Der er intet eksisterende retsgrundlag for, at regering eller folketing kan foretage et indgreb i idrætsorganisationernes selvbestemmelsesret – uden i lovsform, naturligvis. Kun en helt ekstraordinær situation kunne efter regeringens opfattelse føre til en officiel reaktion over for idrætsorganisationerne. Det er dette synspunkt, der har ligget bag vort hidtidige forbehold om Danmark i en helt isoleret stilling i forhold til de lande, vi i øvrigt ønsker at sammenligne os med. Det er åbenbart, at en sådan situation ikke vil komme til at foreligge.

Regeringens holdning til de olympiske lege i Moskva kan resumeres således:

Regeringen har klart tilkendegivet sin holdning til den sovjetiske invasion i Afghanistan, men accepterer idrætsorganisationernes ret til selv at træffe beslutning om deltagelse.

Regeringen har ved en række møder informeret idrættens organisationer om situationen i andre lande i forbindelse med de olympiske lege, og den langvarige offentlige debat om sagen har haft til følge, at idrætten er klar over baggrunden for en beslutning om deltagelse.

Hvad enten vi ønsker det eller ej, er idrætten i høj grad en del af den politiske virkelighed, hvilket jo også er klart afspejlet i idrætsbetænkningen af 1974.

Naturligvis må den idrætslige vurdering være et påtrængende anliggende for Danmarks Olympiske Komité, og den finder regeringen ingen anledning til at kommentere.

Formanden:

Den nu givne redegørelse vil komme til forhandling på torsdag, den 22. maj 1980.

Den næste sag på dagsordenen var:

9) Anden behandling af:

Forslag til lov om ændring af lov om mindstebeholdninger af mineralolie og mineralolieprodukter.

(Lovforslag nr. L 176. Fremsat 14/3 80. Første behandling 28/3 80. Betænkning 14/5 80).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

§§ 1 og 2

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling

vedtoges uden afstemning.

Formanden:

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

10) Anden behandling af:

Forslag til lov om udbygning af banestrækningen mellem Lejre og Holbæk.

(Lovforslag nr. L 145. Fremsat 22/2 80. Første behandling 12/3 80. Betænkning 13/5 80).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

§§ 1 og 2

vedtoges uden afstemning.

Lovforslagets overgang til tredje behandling

vedtoges uden afstemning.

Formanden:

[Formanden]

Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

11) Anden behandling af:

Forslag til lov om ændring af lov om arbejdsformidling og arbejdsløshedsforsikring m.v. (Landsarbejdsnævnets sammensætning, registeranvendelse, opkrævning af arbejdsgiverbidrag, arbejdsgiverens oplysningspligt, aldersgrænse for dagpenge m.v.).

(Lovforslag nr. L 144. Fremsat 21/2 80. Første behandling 18/3 80. Betænkning 14/5 80).

Der var stillet 32 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslagene samt spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sattes til forhandling under ét.

Forhandling

Glistrup (FP):

Den gældende arbejdsløshedslov er noget bras. Den stammer tilbage fra den herostratisk berygtede VKR-regering, der jo så inderligt gerne ville finde et eller andet grundlag for et alibi for, at den var åh så social, så social. Derfor satte disse folk, der havde meget ringe kontakt til arbejdspladserne, sig ned – som de franske generaler har gjort i enhver mellemkrigstid – og forsøgte at vinde det slag, som var tabt på arbejdsløshedsfronten i 1930'erne. Man fandt – og fandt selvfølgelig med rette – at den arbejdsløshedsunderstøttelse, som rent faktisk blev ydet i 1930'erne, var uanstændigt lav, og som samfundet havde udviklet sig i den mellemliggende menneskealder, var der nu råd til en væsentligt højere arbejdsløshedsunderstøttelse. Der skete så blot det, at man overreagerede og satte understøttelsen op til en sats, der måske nok talte pænt om VKR-regeringens gode hjerter, men bestemt ikke om deres

hjerter, når man i den grad fik uoverensstemmelse mellem dagpengeniveauet og så mange andre ydelser her i samfundet.

Man tænkte stadig væk i 1930'ernes baner, hvorefter arbejdsløshedsunderstøttelsesberettigede var heldagsbeskæftigede mænd inden for industriområdet og i og for sig ingen andre. Det tør nok siges, at udviklingen har været en sådan ned gennem 1970'erne, hvor efterhånden flere og flere med helt andre baggrunde er blevet organiseret som berettigede i henhold til arbejdsløshedsunderstøttelsesreglerne. Vi kan simpelt hen ikke køre meget længere med VKR-tidens lovgivning.

Derfor er det i og for sig at hilse med begejstring, at arbejdsministeren nu er begyndt at lave om på loven, men han er alt, alt for lidt vidtgående. Han skulle have nedbrudt den lov totalt og så fremsat et fuldstændigt nyt forslag til lovgivning på det område, som der her er tale om.

Nu skal vi i stedet for samling efter samling behandle disse ting sporadisk og pletvis i form af ændringsforslag hist og pist. Det er det, der nu manifesterer sig i, at der er en udvalgsbetænkning med ikke mindre end 32 ændringsforslag.

Ud af disse 32 ændringsforslag er der i og for sig kun et eneste, som har et visionært vingefang, som virkelig kan føre til en principiel forbedring, og det er ændringsforslag nr. 22, nemlig forslaget vedrørende arbejdsgiverbidrag. Situationen er så ganske tydeligt den, at der ikke er nogen som helst, der vil drømme om ved lov at pålægge arbejderparten at give sin ydelse, nemlig sin arbejdskraft, uden at få et vederlag for det. Derfor er det skrupskørt, at loven vender tingene om og pålægger arbejdsgiverparten at give et bidrag til arbejdsløshedsunderstøttelse – altså i situationer, hvor arbejdsgiverparten ikke har fået modydelsen. Derfor er de regler, som vi har i §§ 83–85 i den gældende lov, i sig selv forfejlede, og de bliver endnu værre med lovforslagets punkter nr. 11–13, som indebærer, at man skal udvide arbejdsgiverbidragene yderligere. Det påhviler samfundet som sådant – i øvrigt i overensstemmelse med Danmarks Riges grundlovs § 75 – at sørge for, at folk, der kommer ud i uforskyldt arbejdsløshed, får en rimelig og god og rundelig social bistand, men det kan under ingen omstændigheder være rigtigt at pålægge en